

Psalm. LXVIII. 1. conjunctione duorum nominum innuitur psalmi præstantia; ut Gen. II, 7. è limo terræ, i. e. purissimo. De additamentō tituli in Vulgatō (canticum Aggai, Jeremie, & Ezechielis, populo transmigrationis, quando incipiebant proficisci, &c.) prolixè Luc. Brugens. ann. p. 141. censemque Jansenius non incongruè addita hæc esse à quibusdam expositoribus, ostensuris, à quibus hic psalmus Davidis sit usurpatus. si ferè Arnobius quoque. Vel etiam commendare potuit hunc psalmum Jeremias & Ezechiel exulibus, ut aliquando in patriam reversuri eundem præ ceteris usurparent. At nihil horum in fontibus,

EXPLICATIO VERSUS II.

tibi silentium (&) laus:) scilicet debetur: h. e. tu, Deus optime, solus es ejusmodi adjutor in oportunitate, qui in adversis es tranquillè expectandus, post adversa vero unicè laudandus; vel tu solus es objectum nostræ tum spei in cruce, tum laudis in luce. Litera (ל) dominii alias nota est, ut Psal. xxii, 29. לִיהוֹת בְּלִיכָה Domini est regnum Psalm. xxiv, 1. לִיהוֹת הָרֶץ. vide gramm. p. 150. Vocem בְּמַתָּה proximè Psalm. LXII, 2. expendimus, quod tranquillam hominis quietem vel silentium exprimat, oppositum impatienti murmuri, vel anxie opitulatorum aliorum conquisitioni. conf. Ps. xxxvii, 7. רָם לִיהוֹת domino &c: (Ineptè igitur nonnulli, citante Gerhardo exeg. pag. 618. hinc nominis יְהֻדָה occultationem ex silentio hòc elicere conati sunt.) Atque sic B. Lutherus in priori versione. Gott man harret und lobet dich. Pagninus: te expectat laus: Junius, tibi debetur certa laus. Lutherus: dich lobt man in der Stille: in marg. in Gestalt dafs man sich leidet und still ist. Muis: te manet vel tibi congruit laus: quia רָם est congruere. Chaldeus: coram te reputatur veluti silentium laus. Belgæ: Der Lobgesang ist in Stillheit zu dir. schol: in ecclesiâ tuâ celebrant te, in silentio & patientia tuum præstolantes auxilium. Coccejus: tibi manet celebratio. Campensis: te manet laus, qui Deus es in Zion. Autor l. 2. fundament. fid. cap. 23. tibi silentium convenit tanquam laus optima; h. e. silendo laudaris omnium optimè. vide Voisin theol. jud. pag. 151. Judica nunc lector, annon simplicissimum, quod primo dictum.

(&) laus:) est hòc asynthon, ceu Hab. III, 11. sol, luna stetit &c.

in Zion:) meminit montis hujus, eo quod tempore Davidis asservata illic arca fœderis, ante & versus quam, ceu Dei scabellum, fundenda tum preces, tum laudes: quia Zionem elegerat Deus &c: Psalm. CXXXII, 13. CXXII, 34. Vocem hanc nectendam esse non cum proxima, è Deus, sed cum remotiori laus; annotavit Estius in ann. ad h. l. verum quidni ad utrumque.

tribuitur vel exsolvitur votum:) quod videlicet durante calamitatum ac spei silentio conceperunt veri tui cultores. vide Psalm. LXVI, 13. 14. & Psalm. LXI, 6. de hòc שְׁלֵמָה exsolvit, actum jam Psalm. L, 14.

EXPLICATIO VERSUS III.

audiens (es vel audis) precationem:) h. e. audire soles. non enim nuda cognitio, sed auditus cum effectu designatur, vel verbum simplex (audiendi) ponitur pro composito Exaudiens-

A di, ut crebro in Psalmis. Argumentum ergo insinuat, cur tot subinde precibus Deus sollicitetur, nimis quia infinita Dei clementia magis magisque nos miseros invitat. Non male Kimchi: rex carnis & sanguinis (h. e. mundanus) audire potest preces à binis aut tribus prolatis, non vero simul ab universis (subditis:) sed tu audis preces omnium, tanquam unius, quantumlibet unusquisque urgeat, quod suum est, &c.

ad te:) שְׁנָה sonô sensuq; coincidit cum Latinô, ad, ut Deut. IV, 11. שְׁנָה ad cor cœli, vers. 30. & c. XXX, 2. redibis שְׁנָה ad Deum; pro qvô c. XXX, 10. ponitur אֲנָה ad.

כל בשר omnis caro:) h. e. homo, variis obnoxius calamitatibus, tanquam Caro debilis, Ps. LXXVIII, 39. Synecdoche partis pro toto, ceu Gen. IV, 12. Psalm. LVI, 5. Ies. XL, 6. Joël. II, 28. &c. Particula כָּל, quæ collectiva est non ex singulis generum, sed generibus singulorum, referenda est ad quarumlibet nationum homines, Deum Israel in Zione adorantes. Cujusmodi proselyti aderant Actor. II, 9. seq. VIII, 27. confer. Reg. VIII, 41. item D. Glash. philol. l. 5. pag. 435. & tom. 5. Giss. p. 40. Belgæ hòc dicunt contineri vaticinium universalis gentium vocationis.

יבאו venient:) i. e. venire solent; adorandi nimis opemque implorandi, ut & eucharistica post modum exsolvendi gratiâ. Pluralis ponitur ob præcedens singulare collectivum כָּל caro, per syllapsin.

EXPLICATIO VERSUS IV.

verbâ iniquitatum:) i. e. iniquitates redundare solet hocce בְּכָר (quod & verbum, & rem, vel negotium verbis enunciabile denotat,) tam in singulari, quam plurali, ut suprà Psal. XXXV, 20. בְּכָר מְרֻמָה i. e. fraudes: Psalm. XLV, 5. בְּכָר אָחִינְבָּר Psalm. CV, 27. Sic Syrus Matth. V, 32. verba scortationum, i. e. scortatio. &c: Iniquitatum vero meminit post benignam, Dei clementiam, ut ostendat quasi per exemplum, quales tum audiat preces, nempe condonationem peccatorum petentes, tum qualis carnis, nempe peccataricis. Belgæ tum de Saulis vel Absolomi inquis machinationibus, tum delictis propriis. Sic & græci quidam Patres de misericordia hominum iniquorum, verum hoc alienum à phrasî ebraâ.

גָּבְרוּ prævaluerunt mihi:) nempe instar hostis ferocissimi, de quo viribus prævalente alterumque subigente, verbum hoc בְּגָר usurpari videmus Thren. I, 16. Exod. XVII, 11. 2. Sam. XI, 23. vel prævaluerunt instar aquarum diluvii crescentium, Gen. VII, 18. 19. 20. 24. vel viribus ad damnandum inque tartara præcipitandum fuerunt superiores, quomodo herœs præalent leonibus. 2. Sam. I, 13. Confer Psal. XXXVIII, 5. instar oneris יְכָבְרוּ aggravatæ sunt super me. Adeoque David se imbellem profitetur peccatorem, qui nec negando, neque extenuando, neque satisfaciendo, peccati à se declinare poterat tyrannidem, imo qui antehac carnis insultibus cesserat, inque spirituali lucta turpiter succubuerat.

פְּשָׁעֵינוּ prævaricationes nostras:) à sua personâ, per affixum singulare jod (מְנִי) modo designatâ, progradientur ad peccata populi in universum.